

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Schuld

JIJ BENT
DE VOLGENDE...

Schuld

Word jij het covermodel van 2016?

Win je foto op de voorkant van
Mels volgende boek!

In samenwerking met modellenbureau Echtemensen.com

Wil jij in de voetsporen treden van Eline van der Schaar (covermodel van *Verstrikt*), Daphne Roos (*Klem*), Sammy de Leede (*Wreed*), Zara Baelde (*Shock* en *Kil*) en Annefleur Olthoff (*Schuld*)? Dan is dit je kans. Mel is samen met modellenbureau Echtemensen.com op zoek naar een covermodel voor haar volgende boek.

Stel je voor: jouw gezicht op de voorkant van duizenden boeken. Je wint een professionele fotoshoot en je mooiste foto komt op de voorkant van Mels nieuwe boek, dat in 2016 verschijnt. Daarnaast word je ingeschreven bij modellenbureau Echtemensen.com en krijg je een heuse portfolio-shoot aangeboden.

Kijk voor meer info op www.melwallisdevries.nl en maak een vliegende start met je modellencarrière!

Deze actie loopt tot en met 31 december 2015.

Wist je dat... de titel *Schuld* door meer dan duizend jongeren is verkozen tot beste titel? Wil jij ook meedenken over Mels boeken, volg Mel dan op Instagram, Facebook of Twitter.

Schuld

Mel Wallis de Vries

www.melwallisdevries.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2015 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Chris Hoefsmit

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Covermodel: Annefleur Olthoff

Visagie covermodel: Iris van Straalen

Grafische verzorging: Jos Peters

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3893 5 (e-book 978 90 261 3894 2)

NUR 284, 285

Voor Nout

Life's like a movie,
write your own ending.

– Jim Henson

Ze is dood. Geen twijfel mogelijk. Haar grote blauwe Zogen staren me verbijsterd aan, alsof ze het zelf ook niet kan geloven. Het spijt me echt dat dit zo moest lopen, denk ik, en ik ga op haar bureaustoel zitten.

Ik zou het hierbij kunnen laten. Maar dat doe ik niet. Ik vouw het papiertje dubbel en stop het in mijn broekzak.

*Leila was de zon kwijt. We zijn intens verdrietig,
maar het troost ons dat ze haar rust
heeft gevonden.*

Leila Louise Westerhof

16 juni 1998 – 11 november 2014

Sabine en Christiaan Westerhof-van der Laan
Michael

*De herdenkingsdienst vindt plaats op zaterdag
15 november om 14.00 uur op De Nieuwe Ooster in
Amsterdam. Aansluitend begeleiden we Leila naar
haar plekje op de begraafplaats. Na de begrafenis
is er gelegenheid tot condoleren.*

Liever geen zwarte kleding.

Correspondentieadres:
Linnaeushof 98
1098 KT Amsterdam

Daar zitten ze dan. Leila's hockeyteam, een paar klasgenoten, familie. Sommigen omhelzen elkaar of houden elkaars hand vast. Als ik het goed zie, huilen ze allemaal. Het lijkt de cast van *Goede Tijden, Slechte Tijden* wel. Misselijk word ik ervan.

Mijn blik gaat naar Leila's kist voor in de aula. Ik fantaseer hoe ze erin ligt, met haar volle roze lippen, sproetjes en goudblonde haren. Ze is zo mooi, zelfs nu ze dood is...

Twee dagen geleden stond haar rouwadvertentie in de krant. Hoe kun je de waarheid zo verdraaien? Ik heb een aansteker onder de krant gehouden en gekeken hoe het papier vlam vatte.

De begrafenisondernemer kondigt de volgende spreker aan: een oom. Ik kijk verdrietig. Mijn ogen zijn dik van het slaapgebrek en mijn handen trillen. Het ziet er allemaal heel geloofwaardig uit. Maar wat ik eigenlijk voel is woede. Leila's dood was geen zelfmoord. Het was moord. Waarom begrijpt niemand dat?

'Luister naar mij!' zou ik willen roepen. 'Ik weet wat er echt is gebeurd!' Maar ik doe het niet. Ik maak me zo klein en onopvallend mogelijk en zorg ervoor dat niemand me ziet.

~~LUSTIA~~

- KATE

- YARA

- TESS

- NOA

- DANIQUE

KATE

1

‘Ja hallo, iedereen weet dat Leila zich vorige week dinsdag aan een balk in haar kamer heeft opgehangen. En dat haar broer haar ‘s middags heeft gevonden.’

Joel zit omgedraaid op zijn stoel en kijkt Sven met een spottende blik aan. Het is maandagochtend, kwart over acht, en nog nooit zo stil geweest in onze klas.

‘Maar niemand weet hoe ze het heeft gedaan,’ antwoordt Sven, schijnbaar onaangedaan door Joels toon. ‘Er stond geen stoel of tafel onder die balk. Heb je daar wel eens over nagedacht?’

Joel zwijgt een paar seconden en haalt dan zijn schouders op. ‘Misschien is ze naar die balk gevlogen? Who cares.’

Een paar leerlingen grinniken, alsof dat een leuke grap is. Leila die kon vliegen voordat ze zichzelf ophing, hilarisch. Het zoveelste gerucht dat nergens op slaat. De roddel-machine draait al een week op volle toeren. Volgens sommigen heeft ze haar nek gebroken en was ze in één klap dood.

Maar ik heb ook gehoord dat ze heel langzaam is gestikt en nog om hulp heeft geroepen omdat ze spijt kreeg.

‘Weet je hoe ze haar los hebben gekregen?’ zegt Sven. ‘Ze hebben het touw doormidden moeten...’

Ik wil de rest niet horen en draai me om naar Britt. ‘Ken jij eigenlijk mensen die zaterdag naar Leila’s begrafenis zijn geweest?’ vraag ik.

‘Neuh, niet echt,’ zegt Britt. ‘Ik heb gehoord dat er een paar meiden uit haar hockeyteam zijn gegaan. Maar verder weet ik niemand.’

‘Ze speelde in Meisjes A6 toch?’

‘Ja, maar ik –’

‘Sst, ze komt eraan,’ hoor ik iemand sissen.

Britts mond klappt dicht. We kijken allebei naar de deur van het lokaal. In de deuropening staat mevrouw Kramer. Ze laat haar ogen door de klas glijden. Bij Leila’s lege stoel blijft haar blik steken.

Ik kan horen hoe iedereen zijn adem inhoudt. Mevrouw Kramer knikt naar Leila’s stoel en loopt dan naar haar eigen tafel, alsof ze er niet meer over wil praten.

Hoe anders was dat vorige week. Toen werd er in alle lessen aandacht aan Leila’s zelfmoord besteed. De docenten zeiden dat we er altijd over konden praten. Dat we Leila nooit mochten vergeten. Er was ook een speciale gedenkhoek in de aula ingericht. Met foto’s van Leila en een boek waarin je een berichtje kon achterlaten. Toen ik er donderdag in keek, was het nog bijna leeg. Ik probeerde iets persoonlijks te bedenken. Maar ik kon me niks herinneren wat we ooit samen hadden gedaan. Ik kon me niet eens herinneren wanneer ik haar voor het laatst had gezien. Rust zacht, heb ik uiteindelijk maar in het boek geschreven.

Vanochtend was het hoekje in de aula opgeruimd.

‘Is dat mens gek geworden?’ Britt stoot me aan.

‘Hè, hoezo?’

‘Kijk dan wat ze doet!’

Ik zie hoe mevrouw Kramer een stapel lege velletjes uitdeelt. Shit, een so. Dat is ook een manier om iedereen zijn mond te laten houden.

‘O nee,’ mompel ik terug. ‘Heb jij die sommen gemaakt?’

‘Wat denk je?’

‘Stilte!’ blaft mevrouw Kramer. ‘Wie praat, krijgt sowieso een onvoldoende.’

‘Ik haat dat mens,’ sist Britt zacht.

‘En die regel geldt ook voor jullie, dames,’ zegt mevrouw Kramer tegen ons. ‘Laatste waarschuwing.’

Ze laat een leeg blaadje op mijn tafeltje vallen. Ik staar ernaar totdat het wit pijn doet aan mijn ogen.